A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (hetedik tanács)

2025. május 7.*

„Európai uniós védjegy – Megszűnés megállapítása iránti eljárás – RTL európai uniós ábrás védjegy – A védjegy tényleges használatának hiánya – Az (EU) 2017/1001 rendelet 58. cikke (1) bekezdésének a) pontja – A tényállításoknak és a bizonyítékoknak első alkalommal a fellebbezési tanács előtti eljárásban való előterjesztése – A 2017/1001 rendelet 95. cikkének (2) bekezdése – Az (EU) 2018/625 felhatalmazáson alapuló rendelet 27. cikkének (4) bekezdése – Joggal való visszaélés”

A T-1088/23. sz. ügyben,

az **RTL Group Markenverwaltungs GmbH** (székhelye: Köln [Németország], képviselik: W. Prinz és I. Leroux ügyvédek)

felperes

az **Európai Unió Szellemi Tulajdoni Hivatala (EUIPO)** (képviseli: A. Ringelhann, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

a másik fél az EUIPO fellebbezési tanácsa előtti eljárásban, beavatkozó fél a Törvényszék előtti eljárásban:

Marcella Örtl (lakóhelye: Selb [Németország], képviseli: J. Pröll ügyvéd),

A TÖRVÉNYSZÉK (hetedik tanács),

tagjai: K. Kowalik-Bańczyk tanácselnök, E. Buttigieg (előadó) és B. Ricziová bírák,

hivatalvezető: R. Ūkelytė tanácsos,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára,

tekintettel a 2024. október 24-i tárgyalásra,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: német.

Ítéletet

1 Az EUMSZ 263. cikken alapuló keresetével a felperes RTL Group Markenverwaltungs GmbH az Európai Unió Szellemi Tulajdoni Hivatala (EUIPO) második fellebbezési tanácsa által 2023. szeptember 19-én hozott határozat (R 86/2023-2. sz. ügy) (a továbbiakban: megtámadott határozat) hatályon kívül helyezését vagy megváltoztatását kéri.

A jogvita előzményei

2 2016. május 26-án a felperes az európai uniós védjegyről szóló, 2009. február 26-i 207/2009/EK módosított tanácsi rendelet (HL 2009. L 78., 1. o.) (helyébe lépett az európai uniós védjegyről szóló, 2017. június 14-i (EU) 2017/1001 európai parlamenti és tanácsi rendelet [HL 2017. L 154., 1. o.]) alapján oltalmat szerzett az EUIPO-nál az 14884911. számon lajstromozott, alább ábrázolt európai uniós ábrás védjegy tekintetében:

3 Az védjegyet a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított, 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás szerinti 3., 6., 8., 9., 12., 14., 16., 18., 20., 21., 24., 25., 28., 30., 32., 33., 35., 38., 41., 42., 43. és 45. osztályba tartozó áruk és szolgáltatások tekintetében lajstromozták.

4 2021. június 7-én a beavatkozó, Marcella Örtl a vitatott védjegy megszűnésének megállapítása iránti kérelmet nyújtott be a 2017/1001 rendelet 58. cikke (1) bekezdésének a) pontja alapján azzal az indokkal, hogy az említett védjegy az árujegyzékében szereplő áruk és szolgáltatások tekintetében megszakítás nélküli öt éven át nem képezte tényleges használat tárgyát.

5 2021. augusztus 27-én a felperes észrevételeket és bizonyítékokat nyújtott be a törlési osztályhoz a vitatott védjegy jóhírnevére és használatára vonatkozóan.

6 2022. november 16-i határozatával a törlési osztály részben helyt adott a megszűnés megállapítása iránti kérelemnek egyes olyan áruk és szolgáltatások tekintetében, amelyek tekintetében a vitatott védjegyet lajstromozták.

7 2023. január 13-án a felperes fellebbezést nyújtott be az EUIPO-hoz, amelyben a törlési osztály határozata azon részének hatályon kívül helyezését kérte, amelyben az megállapította a vitatott védjegy megszűnését a 3., 9., 16., 24., 25., 32., 35., 41., 42. és 45. osztályba tartozó, alábbi leírásnak megfelelő áruk és szolgáltatások tekintetében:

– 3. osztály: „Szappanok, illatszerek; kozmetikumok”;

– 9. osztály: „Hangok vagy képek rögzítésére szolgáló készülékek; hangok és képek továbbítására szolgáló berendezések; hangok vagy képek többszörözésére szolgáló készülékek; készülékek video on demand (VOD) szolgáltatásokhoz; készülékek egyéb lehívható ajánlatok igénybevételéhez; fizetős televíziózáshoz használt készülékek; interaktív TV nézésre használható készülékek; teleshoppinghoz használt készülékek; mozifilm készülékek;

fényképezőgépek; érmével működő készülékekhez való mechanizmusok, amennyiben a 9. osztályba tartoznak; hanglemezek; optikai tárolólemezek (hang- és képhordozók), valamennyi fenti termék műsoros és üres formában”;

– 16. osztály: „Nyomdaipari termékek; könyvek; újságok; folyóiratok; papír, karton; jegyzetpapír”;

– 24. osztály: „Szövetek, többek között szövött anyagok, textiláruk és textilpótló anyagok”;

– 25. osztály: „Ruházati cikkek”;

– 32. osztály: „Sörök és sörfőzdei termékek; ásványvíz [italok]; szénsavas víz; alkoholmentes italok; gyümölcsitalok; gyümölcslevek”;

– 35. osztály: „Reklámozási, marketing és promóciós szolgáltatások”;

– 41. osztály: „Szolgáltatások a tehetségtámogatás keretében, nevezetesen tehetségkutatás mások számára, szemináriumok, képzések, ülések, tréningek és előadások tartása révén”;

– 42. osztály: „Adatbázis-szoftverek fejlesztése [programozási munkák] információk biztosításához az interneten és más audiovizuális médiákban, valamint honlapok és weboldalak készítéséhez az interneten és más audiovizuális médiákban; műszaki tanácsadás, televíziós és rádiós műsorok és adatbankok, valamint internetes és más audiovizuális médiákban lévő műsorok fejlesztésére, kialakítására, gyártására és sugárzására vonatkozóan”;

– 45. osztály: „Online közösségi hálózati szolgáltatások; online kapcsolatfelvételi szolgáltatások; házasságkötések szervezése”.

8 A fellebbezés indokait kifejtő beadvány 2023. március 15-én érkezett meg az EUIPO-hoz. A beavatkozó e beadvánnyal kapcsolatban nem terjesztett elő észrevételeket. 2023. szeptember 15-én a felperes kiegészítő észrevételeket terjesztett elő.

9 A megtámadott határozattal a fellebbezési tanács egyrészt elfogadhatónak nyilvánította a megszűnés megállapítása iránti kérelmet, másrészt részben hatályon kívül helyezte a törlési osztály határozatát abban a részében, amelyben az megállapította a vitatott védjegy megszűnését a 9. osztályba tartozó „optikai tárolólemezek”, a 35. osztályba tartozó „televíziós, rádiós és elektronikus médiareklámok” megnevezésű szolgáltatások, valamint a 45. osztályba tartozó „online közösségi hálózati szolgáltatások; online kapcsolatfelvételi szolgáltatások” tekintetében, a fellebbezést ezt meghaladó részében pedig elutasította.

A felek kérelmei

10 A tárgyaláson előadott kérelmeinek pontosítására tekintettel a felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott határozatot, vagy adott esetben azt változtassa meg úgy, hogy a vitatott védjegy megszűnésének megállapítása iránti kérelmet a 3. és a 9. osztályba tartozó áruk – az „optikai tárolólemezek (hang és képhordozók)” kivételével –, valamint a 16., 24., 25. és 32. osztályba tartozó áruk, továbbá a 35., 41. és 42. osztályba tartozó valamennyi

olyan szolgáltatás vonatkozásában utasítsák el, amelyek tekintetében e védjegyet lajstromozták (lásd a fenti 7. pontot);

– az EUIPO-t kötelezze a költségek viselésére.

11 Az EUIPO azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– tárgyalás tartása esetén a felperest kötelezze a költségek viselésére.

12 A beavatkozó azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

13 Keresetének alátámasztásaként a felperes négy jogalapra hivatkozik. A felperes, mivel szerinte a fellebbezési tanács tévesen alkalmazta a jogot és mérlegelési hibákat vétett, amikor megerősítette a vitatott védjegy oltalmának megszűnését azon különböző osztályokba tartozó áruk és szolgáltatások tekintetében, amelyek tekintetében azt lajstromozták, az első, a második és a harmadik jogalapot a 2017/1001 rendelet 58. cikke (1) bekezdése a) pontjának megsértésére, továbbá lényegében a 2017/1001 rendelet 95. cikke – 2017/1001 rendelet kiegészítéséről és az (EU) 2017/1430 felhatalmazáson alapuló rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2018. március 5-i (EU) 2018/625 felhatalmazáson alapuló bizottsági rendelet (HL 2018. L 104., 1. o.) 27. cikkének (4) bekezdésével együttesen értelmezett – (2) bekezdésének megsértésére alapítja. A negyedik jogalap lényegében a 2017/1001 rendelet 63. cikke (1) bekezdése a) pontjának megsértésén alapul, mivel szerinte a fellebbezési tanács tévesen állapította meg, hogy a beavatkozó által a megszűnés megállapítása iránti kérelmek benyújtásával állítólagosan megvalósított joggal való visszaélés nem releváns e kérelmek vizsgálata szempontjából.

14 A Törvényszék célszerűnek tartja elsőként a negyedik, majd az első jogalapot, végül pedig a második és harmadik jogalapot együtt vizsgálni.

Előzetes észrevételek

15 A 2017/1001 rendelet 58. cikke (1) bekezdésének a) pontja értelmében az EUIPO-hoz benyújtott kérelem alapján az európai uniós védjegyoltalom megszűnését kell megállapítani, ha a jogosult az árujegyzékben szereplő árukkal, illetve szolgáltatásokkal kapcsolatban a védjegy tényleges használatát az Európai Unióban megszakítás nélkül öt éven át elmulasztja, kivéve ha a jogosult a használat elmaradását kellőképpen igazolja.

16 Valamely védjegy akkor képezi tényleges használat tárgyát, ha azt azon alapvető funkciójának megfelelően használják, amely biztosítja azon áruk vagy szolgáltatások származásának azonosíthatóságát, amelyek tekintetében azt lajstromozták, abból a célból, hogy ezeknek az áruknak és szolgáltatásoknak piacot hozzon létre vagy tartson fenn, kizárva ebből a körből az

olyan szimbolikus jellegű használatot, amelynek egyetlen célja a védjegyoltalom által biztosított jogok fenntartása (lásd: 2019. július 3-i Viridis Pharmaceutical kontra EUIPO ítélet, C-668/17 P, EU:C:2019:557, 38. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

17 Egyébiránt a 2017/1001 rendelet 58. cikke (1) bekezdése a) pontjának és az említett rendelet 58. cikke (2) bekezdésének együttes olvasatából az következik, hogy a tényleges használat igazolásának főszabály szerint a vitatott védjegy árujegyzékében szereplő összes árura és szolgáltatásra ki kell terjednie. Ha a tényleges használatot csak azon áruk vagy szolgáltatások egy része tekintetében igazolják, amelyek tekintetében a vitatott védjegyet lajstromozták, és ha a 2017/1001 rendelet 58. cikke (1) bekezdésének a) pontjában előírt egyéb feltételek teljesülnek, a jogosult jogainak megszűnését lehet megállapítani azon áruk, illetve szolgáltatások tekintetében, amelyek tekintetében nem igazolta a tényleges használatot, vagy semmilyen használatot nem igazolt (2016. október 18-i August Storck kontra EUIPO – Chiquita Brands [Fruitfuls] ítélet, T-367/14, nem tették közzé, EU:T:2016:615, 21. pont).

18 Ha valamely védjegyet az áruk vagy szolgáltatások olyan kategóriája tekintetében lajstromoztak, amely eléggé széles ahhoz, hogy azon belül több, önállónak tekinthető alkategória is elkülöníthető, a védjegy tényleges használatának igazolása ezen áruk vagy szolgáltatások egy része tekintetében csak arra az alkategóriára vagy alkategóriákra jelent oltalmat, amelybe vagy amelyekbe azok az áruk vagy szolgáltatások tartoznak, amelyek tekintetében a védjegyet ténylegesen használták (a 2005. július 14-i Reckitt Benckiser (España) kontra OHIM – ALADIN [ALADIN] ítélet, T-126/03, EU:T:2005:288, 45. pont; 2007. február 13-i Mundipharma kontra OHIM – Altana Pharma [RESPICUR] ítélet, T-256/04, EU:T:2007:46, 23. pont).

19 A védjegyhasználat ténylegességének mérlegelése során figyelembe kell venni minden olyan tényt és körülményt, amely alapján megállapítható, hogy a védjegy kereskedelmi használata valóságos-e; idesorolhatók különösen az érintett gazdasági szektorban igazoltnak tekintendő olyan használatok, amelyek feladata az, hogy a védjeggyel ellátott áruk és szolgáltatások számára megteremtsék és fenntartsák a piaci részesedést, az áruk és szolgáltatások természetét, a piac jellegzetességeit, valamint a védjegy használatának mértékét és gyakoriságát (2004. július 8-i Sunrider kontra OHIM – Espadafor Caba [VITAFRUIT] ítélet, T-203/02, EU:T:2004:225, 40. pont; lásd még analógia útján: 2003. március 11-i Ansul ítélet, C-40/01, EU:C:2003:145, 43. pont).

20 Ezenkívül valamely védjegy tényleges használatát nem lehet valószínűség vagy feltételezések alapján igazolni, ehhez konkrét és objektív bizonyítékokra kell támaszkodni, amelyek bizonyítják az érintett piacon történő tényleges és elegendő használatot (2002. december 12-i Kabushiki Kaisha Fernandes kontra OHIM – Harrison [HIWATT] ítélet, T-39/01, EU:T:2002:316, 47. pont; 2004. október 6-i Vitakraft-Werke Wührmann kontra OHIM – Krafft [VITAKRAFT] ítélet, T-356/02, EU:T:2004:292, 28. pont).

21 Ezen elvek fényében kell megvizsgálni, hogy a fellebbezési tanács téves jogalkalmazás vagy értékelési hiba nélkül erősítette-e meg a vitatott védjegy oltalmának részleges megszűnését a 3., 9., 16., 24., 25., 32., 35., 41. és 42. osztályba tartozó áruk és szolgáltatások tekintetében.

22 A jelen ügyben mind a törlési osztály, mind a fellebbezési tanács a 2016. június 7. és 2021. június 6. közötti időszakot tekintette azon ötéves időszaknak, amelynek tekintetében a felperesnek igazolnia kellett volna a vitatott védjegy tényleges használatát, amit a felperes nem vitat.

A joggal való visszaélésre alapított, negyedik jogalapról

23 A fellebbezési tanács a megtámadott határozat 18. és 19. pontjában úgy ítélte meg, hogy a 2017/1001 rendelet 63. cikke (1) bekezdésének a) pontja nem követeli meg, hogy a megszűnés megállapítását kérelmező fél bizonyítsa az eljáráshoz fűződő érdekét. Így megállapította, hogy az ilyen eljáráshoz fűződő érdek vagy gazdasági érdek nem releváns a megszűnés megállapítása iránti kérelem elfogadhatóságának értékelése szempontjából. Ezenkívül a megtámadott határozat 20. és 21. pontjában a fellebbezési tanács megállapította, hogy semmi sem enged arra következtetni, hogy a beavatkozó a megszűnés megállapítása iránti kérelmet joggal való visszaélést megvalósító módon nyújtotta volna be.

24 A felperes vitatja a fellebbezési tanács e megállapítását, és az ítélkezési gyakorlatra, valamint az EUIPO fellebbezési nagytanácsa által hozott határozatra támaszkodva azt állítja, hogy bizonyos körülmények között a megszűnés megállapítása iránti kérelem visszaélésszerű jellege ez utóbbi elfogadhatatlanságához vezethet. A felperes a fellebbezési tanács azon megállapítását is kifogásolja, amely szerint nem álltak fenn olyan valószínűsítő körülmények, amelyek arra engedtek volna következtetni, hogy a megszűnés megállapítása iránti kérelmet visszaélésszerűen nyújtották be.

25 Az EUIPO és a beavatkozó vitatja a felperes érveit.

26 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a 2017/1001 rendelet 63. cikke (1) bekezdésének a) pontja értelmében az európai uniós védjegyoltalom megszűnésének megállapítása iránti kérelmet az e rendelet 58. és 59. cikkében meghatározott esetekben bármely természetes vagy jogi személy vagy a gyártókat, előállítókat, szolgáltatást nyújtókat, forgalmazókat vagy fogyasztókat képviselő bármely csoport vagy szervezet benyújthatja, amely a rá irányadó jogszabályok szerint saját nevében perelhet és perelhető.

27 Az ítélkezési gyakorlat szerint míg a lajstromozás viszonylagos kizáró okai csak bizonyos korábbi jogok jogosultjainak érdekeit védik, a lajstromozás feltétlen kizáró okai az őket megalapozó közérdek védelmét szolgálják, ami megmagyarázza, hogy a 2017/1001 rendelet 63. cikke (1) bekezdésének a) pontja a kérelmező számára nem írja elő az eljáráshoz fűződő érdek bizonyítását (lásd: 2017. november 16-i Carrera Brands kontra EUIPO – Autec [Carrera] ítélet, T-419/16, nem tették közzé, EU:T:2017:812, 33. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

28 Ezt az elemzést erősíti meg a 2017/1001 rendelet (24) preambulumbekezdése is, amely az európai uniós védjegyek oltalmának fenntartását csak akkor engedi meg, ha azokat ténylegesen használják. E megfontolás fényében ugyanis kitűnik a 2017/1001 rendelet 63. cikke (1) bekezdése a) pontjának célja, amely nem más, mint hogy lehetővé tegye egy olyan európai uniós védjegy vitatását, amely meghatározott ideig nem képezte tényleges használat tárgyát szélesebb körben, anélkül hogy megkövetelné, hogy az e kör részét képező személyek bizonyítsák az eljáráshoz fűződő érdeküket (lásd: 2017. november 16-i Carrera ítélet, T-419/16, nem tették közzé, EU:T:2017:812, 34. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

29 Mivel a 2017/1001 rendelet 63. cikke (1) bekezdésének a) pontja értelmében megszűnés megállapítása iránti kérelmet nyújthat be „bármely természetes vagy jogi személy” a védjegy használatának hiánya vagy nem megfelelő használata miatt, a joggal való visszaélés esetleges fennállásának kérdése nem releváns az e rendelkezés alapján benyújtott megszűnés megállapítása iránti kérelem elfogadhatóságának elemzése szempontjából (lásd: 2022. szeptember 7-i Peace

United kontra EUIPO – 1906 Collins [MY BOYFRIEND IS OUT OF TOWN] ítélet, T-699/21, nem tették közzé, EU:T:2022:528, 24. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; lásd még ebben az értelemben: 2021. január 19-i Leinfelder Uhren München kontra EUIPO végzés, C-401/20 P, nem tették közzé, EU:C:2021:31, 21. pont).

30 Egyébként a 2017/1001 rendelet 63. cikke (1) bekezdésének a) pontja sem a megszűnés megállapítása iránti kérelem elfogadhatóságát, sem pedig annak megalapozottságát nem teszi függővé a kérelmező jóhiszeműségétől. A védjegy használatának az előírt ötéves időszakon keresztül történő elmulasztása miatti megszűnés a 2017/1001 rendelet 58. cikke (1) bekezdésének a) pontja és e rendelet 64. cikkének (2) bekezdése által előírt jogkövetkezmény, anélkül hogy a védjegy jogosultja jogot formálhatna az oltalom fenntartására azon tény miatt, hogy a megszűnés megállapítása iránti kérelem benyújtója egyébként tisztességtelen versenymagatartást tanúsít (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2020. szeptember 2-i DTE Systems kontra EUIPO – Autec [Carrera] végzés, T-801/19, nem tették közzé, EU:T:2020:383, 38. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

31 Kétségtelen, hogy – amint arra a felperes rámutat – az ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy a jogalanyok nem hivatkozhatnak csalárd módon vagy visszaélésszerűen az Unió normáira (lásd ebben az értelemben: 2016. július 28-i Kratzer ítélet, C-423/15, EU:C:2016:604, 37. pont).

32 A felperes úgy véli, hogy az ezen ítélkezési gyakorlat által kialakított elv alkalmazásában a megszűnés megállapítása iránti kérelem benyújtása olyan kivételes és különleges körülmények esetén, mint például a fellebbezési nagytanács 2020. február 1-jei határozatának (R 2445/2017-G. sz. ügy, a továbbiakban: Sandra Pabst ügy) alapját képező ügy körülményei, visszaélésszerű joggyakorlásnak minősülhet, vagy ilyen joggyakorlás keretébe illeszkedhet.

33 Mindazonáltal, amint arra a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 21. pontjában lényegében helyesen rámutatott, a jelen ügy tényállása nem hasonlítható össze a Sandra Pabst ügy tényállásával, mivel ez utóbbi ügyet olyan kivételes körülmények jellemezték, amelyek a jelen ügyben nem állnak fenn. A Sandra Pabst ügy ugyanis először is egy olyan társasággal volt kapcsolatos, amelyet kizárólag abból a célból hoztak létre, hogy több megszűnés megállapítása iránti kérelmet nyújtsanak be, amely eset a beavatkozót illetően a jelen ügyben nem áll fenn. Másodszor, ezen ügy azzal volt kapcsolatos, hogy egyetlen társaság szinte egyidőben 37 megszűnés megállapítása iránti kérelmet nyújtott be ugyanazon féllel szemben, valamint számos megszűnés megállapítása iránti kérelmet (két év alatt 850 kérelmet) nyújtott be az EUIPO-hoz, míg a jelen ügyben a felperes kizárólag két – az EUIPO-hoz a védjegyeit illetően benyújtott – megszűnés megállapítása iránti kérelemre hivatkozik.

34 Harmadszor, a fellebbezési nagytanács a Sandra Pabst ügyben rámutatott arra, hogy az érintett megszűnés megállapítása iránti kérelmek közül néhány eleve kudarcra volt ítélve, és azokat kizárólag nyomásgyakorlás céljából vagy „megtorló intézkedésként” alkalmazták, a sikertelen tárgyalásokra adott válaszként, amelyek célja a szóban forgó védjegyeknek a megszűnés megállapítása iránti kérelmet előterjesztő fél általi megszerzése volt, azaz abból a célból, hogy jogtalan előnyt szerezzenek azáltal, hogy e védjegyek jogosultját a védjegyek használatának abbahagyására irányuló megállapodás megkötésére kényszerítik. A felperes nem bizonyítja, hogy a jelen ügyben ilyen körülmények álltak volna fenn. Ugyanis az a tény, hogy a beavatkozónak tudomása volt a vitatott védjegynek a médiaágazatban való használatáról, amire a felperes hivatkozik, a védjegy jóhírneve okán önmagában nem teszi lehetővé annak bizonyítását, hogy az e védjegy megszűnésének megállapítása iránti kérelem azon áruk és szolgáltatások tekintetében, amelyek nem állnak nyilvánvaló kapcsolatban a médiaágazattal, eleve kudarcra volt ítélve, tehát

kizárólag arra szolgált, hogy indokolatlan terhet rójon rá, vagy hogy némi nyomást gyakoroljon rá. Éppen ellenkezőleg, az a tény, hogy a beavatkozónak szándékában áll olyan egy védjegyet használni, amely a vitatott védjeggyel fennálló hasonlóságok miatt összetéveszthetőséget eredményezhet, ami a felperesnek a beavatkozó által a Deutsche Patent- und Markenamtnál (német szabadalmi és védjegyhivatal) bejelentett védjegy lajstromozásával szembeni felszólalásával kapcsolatos jogvitából derül ki, bizonyítja ez utóbbi ahhoz fűződő valós érdekét, hogy a védjegylajstromot „frissítsék” a felperesnek a vitatott védjeggyel kapcsolatos monopóliuma terjedelmét illetően, mégpedig a 2017/1001 rendelet (24) preambulumbekezdésének megfelelően, amely szerint az európai uniós védjegyek oltalmának fenntartása csak akkor indokolt, ha ez utóbbiakat ténylegesen használják.

35 A fentiekre tekintettel a fellebbezési tanács nem alkalmazta tévesen a jogot, illetve nem vétett értékelési hibát, amikor elutasította a felperesnek a megszűnés megállapítása iránti kérelem – e kérelem állítólagos visszaélésszerű jellege miatti – elfogadhatatlanságára vonatkozó állítását. Ennélfogva a negyedik jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

A 2017/1001 rendelet 58. cikke (1) bekezdése a) pontjának a vitatott védjegy oltalmának a 35. osztályba tartozó, „reklámok televízión, rádión és elektronikus médián keresztül történő sugárzásától” eltérő reklámozási, marketing és promóciós szolgáltatások tekintetében való megszűnése megállapításával történő megsértésére, valamint az e rendelet 95. cikkének (2) bekezdésének megsértésére alapított, első jogalapról

36 A felperes azt állítja, hogy a fellebbezési tanács megsértette a 2017/1001 rendelet 58. cikke (1) bekezdésének a) pontját, amikor azt állapította meg, hogy ő nem bizonyította a vitatott védjegy tényleges használatát a 35. osztályba tartozó, „reklámok televízión, rádión és elektronikus médián keresztül történő sugárzásától” eltérő reklámozási, marketing és promóciós szolgáltatások tekintetében.

37 Ennek keretében a felperes azt is sérelmezi, hogy a fellebbezési tanács megtagadta az általa e tanácshoz 2023. szeptember 15-én benyújtott észrevételek és bizonyítékok figyelembevételét (lásd a fenti 8. pontot). A felperes a tárgyaláson megerősítette, hogy ezeket az érveket – amint azokat az EUIPO is értelmezte – úgy kell érteni, mint amelyek a 2017/1001 rendelet 95. cikke 2018/625 felhatalmazáson alapuló rendelet 27. cikkének (4) bekezdése által pontosított (2) bekezdésének fellebbezési tanács általi megsértésére vonatkoznak.

38 Mindenekelőtt a fellebbezési tanács azon következtetésének megalapozottságát kell megvizsgálni, amely a felperes által 2023. szeptember 15-én benyújtott észrevételeknek és bizonyítékoknak a fellebbezési tanács által végzett vizsgálatból való kizárására irányul.

A felperes által 2023. szeptember 15-én benyújtott észrevételek és bizonyítékok figyelembevételének megtagadásáról

39 A felperes azt állítja, hogy a fellebbezési tanács eljárási hibát vétett, amikor nem vette figyelembe az általa e tanácshoz 2023. szeptember 15-én benyújtott észrevételeket és bizonyítékokat, amelyek a törlési osztály előtti eljárásban és a fellebbezés indokait kifejtő beadványban már előterjesztett bizonyítékokat egészítették ki. Közelebbről, szerinte a fellebbezési tanács e tekintetben nem gyakorolta mérlegelési jogkörét.

40 Az EUIPO vitatja a felperes érveit, és arra hivatkozik, hogy a fellebbezési tanács azon lehetősége, hogy a 2018/625 felhatalmazáson alapuló rendelet 27. cikkének (4) bekezdése értelmében figyelembe veheti az első alkalommal hozzá benyújtott tényeket és bizonyítékokat, szükségképpen csak az ugyanezen rendelet 22., 24. és 26. cikke rendelkezéseinek megfelelően benyújtott iratokra vonatkozik. Mivel a felperes a szóban forgó észrevételeket és bizonyítékokat a fellebbezés indokait kifejtő beadványon, illetve az esetleges válaszbeadványon felül nyújtotta be, a fellebbezési tanács nem volt köteles megvizsgálni azok elfogadhatóságát a 2017/1001 rendelet 95. cikke (2) bekezdésének, illetve a 2018/625 felhatalmazáson alapuló rendelet 27. cikke (4) bekezdésének vonatkozó rendelkezései alapján.

41 A beavatkozó azt állítja, hogy mivel a 2023. szeptember 15-i észrevételeket az észrevételek megtételére előírt eljárási határidőn túl nyújtották be, a fellebbezési tanács helyesen járt el, amikor azokat a határozatában nem vette figyelembe.

42 A fellebbezési tanács a megtámadott határozat 13. pontjában úgy rendelkezett, hogy nem kell figyelembe venni a felperes 2023. szeptember 15-i beadványát, és e következtetést a 2017/1001 rendelet 95. cikkének (2) bekezdésére, ugyanezen rendelet 68. cikke (1) bekezdésének negyedik mondatára és a 2018/625 felhatalmazáson alapuló rendelet 26. cikkére való hivatkozással indokolta.

43 Ebből az indokolásból lényegében az derül ki, amint azt az EUIPO a tárgyaláson a Törvényszék kérdésére válaszolva megerősítette, hogy a fellebbezési tanács úgy ítélte meg, hogy mivel a 2023. szeptember 15-i beadványt nem kellő időben (lásd a 2017/1001 rendelet 95. cikkének (2) bekezdését), azaz a törlési osztály határozatának kézbesítésétől számított négy hónapon belül (lásd a 2017/1001 rendelet 68. cikke (1) bekezdésének negyedik mondatát), vagy indokolt kérelemre a fellebbezési tanács előtti eljárásban részt vevő másik fél válaszbeadványára adott válaszként (lásd a 2018/625 felhatalmazáson alapuló rendelet 26. cikkét) nyújtották be, azt ki kellett zárni a vizsgálatából.

44 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a 2017/1001 rendelet 95. cikkének (2) bekezdése úgy rendelkezik, hogy az EUIPO figyelmen kívül hagyhatja azokat a bizonyítékokat, amelyeket az érintett felek nem kellő időben terjesztenek elő.

45 E rendelkezés szövegéből következik, hogy főszabály szerint és eltérő rendelkezés hiányában a tények és bizonyítékok felek általi előterjesztése továbbra is lehetséges azon határidők lejárta után, amelyekhez a 2017/1001 rendelet rendelkezései értelmében az ilyen előterjesztés kötve van, és semmi sem tiltja az EUIPO számára, hogy az ilyen, késedelmesen előterjesztett tényeket vagy bizonyítékokat figyelembe vegye (lásd: 2013. szeptember 26-i Centrotherm Systhemtechnik kontra OHIM és centrotherm Clean Solutions ítélet, C-610/11 P, EU:C:2013:593, 77. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

46 Annak pontosításával, hogy az EUIPO figyelmen kívül „hagyhatja” az ilyen bizonyítékokat, a 2017/1001 rendelet 95. cikkének (2) bekezdése széles mérlegelési jogkörrel ruházza fel az EUIPO-t annak érdekében, hogy – határozatát e tekintetben indokolva – eldönthesse, hogy azokat figyelembe kell-e venni, vagy sem (lásd: 2013. szeptember 26-i Centrotherm Systemtechnik kontra OHIM és centrotherm Clean Solutions ítélet, C-610/11 P, EU:C:2013:593, 78. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; a Bíróság 2018. január 24-i ítélete, EUIPO kontra European Food, C-634/16 P, EU:C:2018:30, 56. pont).

47 Az említett további tények és bizonyítékok esetleges figyelembevétele semmi esetre sem valamelyik fél „javára” szóló döntésnek, hanem a 2017/1001 rendelet 95. cikkének (2) bekezdésében az EUIPO-ra ruházott mérlegelési jogkör objektív és indokolt gyakorlásának minősül (lásd: 2018. január 24-i EUIPO kontra European Food ítélet, C-634/16 P, EU:C:2018:30, 58. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

48 Az EUIPO 2017/1001 rendelet 95. cikkének (2) bekezdésében előírt mérlegelési jogkörének gyakorlását behatárolja a 2018/625 felhatalmazáson alapuló rendelet 27. cikkének (4) bekezdése, amelynek célja – e felhatalmazáson alapuló rendelet (8) preambulumbekezdésének megfelelően – az EUIPO fellebbezési tanácsait a késedelmesen benyújtott bizonyítékok vizsgálatát illetően megillető diszkrecionális jogkör korlátainak pontos meghatározása.

49 Az ítélkezési gyakorlat szerint a Törvényszék feladata annak értékelése, hogy a fellebbezési tanács ténylegesen gyakorolta-e a rendelkezésére álló széles mérlegelési jogkört annak érdekében, hogy indokolással ellátott módon és a releváns körülmények egészének megfelelő figyelembevételével határozzon arról, hogy az első ízben hozzá benyújtott bizonyítékokat figyelembe lehet-e venni az általa meghozandó határozat meghozatala céljából (lásd ebben az értelemben: 2022. november 30-i ADS L. Kowalik, B. Włodarczyk kontra EUIPO – ESSAtech [Vezeték nélküli távirányító tartozéka] ítélet, T-611/21, EU:T:2022:739, 36. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

50 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy – amint azt a felperes is elismeri – 2023. szeptember 15-i észrevételeit és az azokhoz kapcsolódó bizonyítékokat nem nyújtották be sem a törlési osztály előtti eljárás során, sem pedig a fellebbezés indokait kifejtő beadvány benyújtására előírt határidőn belül. A felperes nem kérhette annak engedélyezését sem, hogy a 2018/625 felhatalmazáson alapuló rendelet 26. cikkének megfelelően esetleg viszonválaszt nyújthasson be, mivel a másik fél nem terjesztett elő választ az indokokat kifejtő beadványra.

51 Mindazonáltal a fenti 44–47. pontban felidézett ítélkezési gyakorlatnak megfelelően, mivel a tényeket és bizonyítékokat nem a 2017/1001 rendelet rendelkezései értelmében e célból a felperes részére előírt határidőn belül, és ennélfogva nem az említett rendelet 95. cikkének (2) bekezdése értelmében vett kellő időn belül hozták fel és terjesztették elő, a fellebbezési tanácsnak gyakorolnia kellett volna a 2018/625 felhatalmazáson alapuló rendelet 27. cikkének (4) bekezdésében szabályozott mérlegelési jogkörét annak eldöntése érdekében, hogy figyelembe kellett-e venni ezeket az elemeket az általa meghozandó határozathoz vagy sem.

52 Márpedig a 2017/1001 rendelet 95. cikkének a 2018/625 felhatalmazáson alapuló rendelet 27. cikkének (4) bekezdésével összefüggésben értelmezett (2) bekezdése szerinti mérlegelési jogkör ilyen objektív és indokolt gyakorlása a fenti 47. pontban felidézett ítélkezési gyakorlat értelmében a jelen ügyben nyilvánvalóan nem történt meg, mivel a fellebbezési tanács a felperes által 2023. szeptember 15-én előterjesztett tényeket és bizonyítékokat kizárólag azzal az indokkal utasította el, hogy azokat nem a 2018/625 felhatalmazáson alapuló rendelet 22., 24. és 26. cikkében említett beadványokkal együtt nyújtották be, anélkül hogy megvizsgálta volna, hogy a 2018/625 felhatalmazáson alapuló rendelet 27. cikkének (4) bekezdésében említett azon feltételek, amelyek fennállása esetén az első alkalommal előtte hivatkozott ilyen tények és bizonyítékok elfogadhatók, a jelen ügyben teljesültek-e.

53 Ellentétben azzal, ami a megtámadott határozat ezen indokából kitűnik, és amit az EUIPO állít, az első alkalommal a fellebbezési tanácshoz benyújtott észrevételek és bizonyítékok elfogadhatóságának vizsgálata nem korlátozódhat a 2018/625 felhatalmazáson alapuló rendelet 22., 24. és 26. cikkében említett beadványokkal együtt előterjesztett tényekre és bizonyítékokra.

54 Ilyen korlátozás nem következik sem a 2017/1001 rendelet 95. cikkének (2) bekezdéséből, sem pedig a 2018/625 felhatalmazáson alapuló rendelet 27. cikkének (4) bekezdéséből. Ez utóbbi rendelkezés, amely behatárolja a fellebbezési tanácsnak az első alkalommal hozzá beterjesztett tények és bizonyítékok elutasításának lehetőségére vonatkozó mérlegelési jogkörét, e tekintetben két feltételt ír elő, nevezetesen egyrészt azok első pillantásra felmérhető relevanciáját, másrészt pedig a kellő időben való előterjesztés elmaradása érvényes indokainak kifejtését. Az EUIPO a Törvényszék szóbeli kérdésére válaszolva nem tudott semmilyen más olyan rendelkezést megjelölni, amely a fenti 45. pontban felidézett ítélkezési gyakorlat értelmében olyan „ellentétes rendelkezésnek” minősülhetne, amely lehetővé tenné a fellebbezési tanács számára, hogy ne éljen ténylegesen is a mérlegelési jogkörével, és elutasítsa az első alkalommal hozzá beterjesztett tényeket és bizonyítékokat pusztán amiatt, hogy azokat a 2018/625 felhatalmazáson alapuló rendeletben említett beadványokon felül terjesztették elő.

55 Ebből azt a következtetést kell levonni, hogy a fellebbezési tanács hibát vétett, amikor figyelmen kívül hagyta a felperes által 2023. szeptember 15-én benyújtott észrevételeket és bizonyítékokat, anélkül hogy a 2018/625 felhatalmazáson alapuló rendelet 27. cikkének (4) bekezdésében előírt feltételekre tekintettel gyakorolta volna a 2017/1001 rendelet 95. cikkének (2) bekezdése által ráruházott mérlegelési jogkört.

A vitatott védjegy 35. osztályba tartozó szolgáltatások tekintetében történő tényleges használatának értékeléséről

56 A megtámadott határozat 33–39. pontjában a fellebbezési tanács úgy ítélte meg, hogy a felperes által benyújtott bizonyítékok igazolták a vitatott védjegy használatát a 35. osztályba tartozó azon reklám-, marketing- és promóciós szolgáltatások egyik alkategóriája tekintetében, amelyek tekintetében e védjegyet lajstromozták, nevezetesen a „reklámok televízió, rádió és elektronikus média útján történő sugárzása” tekintetében. Ennek következtében hatályon kívül helyezte a törlési osztály határozatát abban a részében, amelyben az megállapította a vitatott védjegy megszűnését e szolgáltatások tekintetében, és elutasította a megszűnés megállapítása iránti kérelmet e szolgáltatások tekintetében.

57 Ugyanakkor a fellebbezési tanács rámutatott arra, hogy a vitatott védjegy használatát a 35. osztályba tartozó reklám-, marketing- és promóciós szolgáltatások többi alkategóriája tekintetében nem igazolták. Rámutatott egyrészt arra, hogy nem került sor reklámszolgáltatások harmadik felek mint ügyfelek részére történő nyújtására (a megtámadott határozat 41. pontja), másrészt pedig arra, hogy a vitatott védjegy harmadik felek általi reklámhirdetésekben való használata azt jelzi, hogy az e plakátokon megjelenített adás azon csoport televíziós csatornáján fogható, amelyhez a felperes is tartozik, de nem utal arra, hogy e védjegyet reklám-, marketing- és promóciós szolgáltatások nyújtása céljából használták volna (a megtámadott határozat 42. pontja).

58 A felperes azt állítja, hogy a fellebbezési tanács megsértette a 2017/1001 rendelet 58. cikke (1) bekezdésének a) pontját, amikor azt állapította meg, hogy ő nem bizonyította a vitatott védjegy tényleges használatát a 35. osztályba tartozó, „reklámok televízión, rádión és elektronikus médián keresztül történő sugárzásától” eltérő reklámozási, marketing és promóciós szolgáltatások

tekintetében. A felperes többek között a „marketingtársaságként” és azon csoport reklámmenedzsmentjeként eljáró Ad Alliance (korábban IP Deutschland) tevékenységeire hivatkozva, amelyhez ő is tartozik, azt állítja, hogy a hirdetőknek a televíziós reklámmal kapcsolatban nyújtott szolgáltatások magukban foglalják reklámstratégiák kialakítását, és reklámok készítését, azoknak az említett csoport valamelyik televíziós csatornáján való későbbi sugárzása céljából.

59 A felperes azt állítja, hogy a fellebbezési tanács azáltal, hogy nem vette figyelembe a reklámszolgáltatásoknak – különösen a televíziós reklámszolgáltatásoknak – az olyan reklámmenedzsmenthez kötődő sajátosságait, mint amilyen az Ad Alliance is, és azáltal, hogy úgy ítélte meg, hogy reklámszolgáltatásokat csak reklámügynökségek nyújtanak, tévesen értelmezte a televíziós reklámok piacának működését.

60 Az EUIPO arra hivatkozik, hogy a felperes által hivatkozott bizonyítékok a vitatott védjegynek a 38. osztályba tartozó „televíziós műsorszolgáltatás és -átvitel” és a 35. osztályba tartozó „reklámok televízió, rádió és elektronikus média útján történő sugárzása” megnevezésű szolgáltatások tekintetében történő használatára vonatkoznak. Mindenesetre e bizonyítékok, különösen az Ad Alliance-ra és az IP Deutschlandra hivatkozó iratok nem igazolják, hogy a reklámszolgáltatásokat harmadik felek részére nyújtották volna.

61 A beavatkozó arra hivatkozik, hogy a felperes nem nyújt reklámszolgáltatásokat, csupán rendelkezésre bocsátja a televíziós és rádiós csatornáit, amelyeken keresztül a hirdetők reklámjait sugározzák, ami a 38. osztályba tartozó szolgáltatások körébe tartozik. A reklámszolgáltatások szerinte reklámspotok készítéséből, reklámstratégiák kidolgozásából, valamint reklámfelületek vagy reklámidők rendelkezésre bocsátásából állnak. Márpedig a reklámügynökségek hagyományos tevékenységéhez tartozó ilyen szolgáltatásokat a felperes nem nyújt. Az előterjesztett bizonyítékok legfeljebb a saját érdekében, vagyis annak érdekében végzett reklámtevékenységre vonatkoznak, hogy ügyfeleket vonzzanak a felperes által nyújtott reklámsugárzási szolgáltatásokra.

62 E tekintetben elöljáróban emlékeztetni kell először is arra, amint azt lényegében a törlési osztály a határozatának 34. oldalán, a fellebbezési tanács pedig a megtámadott határozat 31. pontjában tette, hogy az érintett védjegynek az e védjegy jogosultjához gazdaságilag kapcsolódó társaság általi használata vélelmezhetően az említett védjegynek a védjegyjogosult engedélyével történő használatának minősül, és ezért azt a 2017/1001 rendelet 18. cikke (2) bekezdésének megfelelően úgy kell tekinteni, mintha azt maga a védjegyjogosult használta volna (lásd ebben az értelemben: 2015. január 30-i Now Wireless kontra OHIM – Starbucks [HK] ítélet, T-278/13, nem tették közzé, EU:T:2015:57, 38. pont).

63 Ennélfogva, a jelen esetben a vitatott védjegynek a felpereshez tartozó olyan társaságok általi használatát, mint amilyen az Ad Alliance is, úgy kell tekinteni, mint amely a felperes hozzájárulásával történt, tehát mintha saját maga használta volna a védjegyet. A vitatott védjegy e társaságok általi esetleges használatára vonatkozó bizonyítékokat tehát figyelembe kell venni e védjegy tényleges használatának értékelése céljából.

64 Másodszor, az ítélkezési gyakorlat szerint a 35. osztályba tartozó „reklámozási, marketing- és promóciós szolgáltatások” lényegében olyan, vállalkozásokra szakosodott tanácsadási és támogatási tevékenységgel kapcsolatosak, amelyek e vállalkozások termékeinek vagy szolgáltatásainak népszerűsítésére és fejlesztésére irányulnak. Következésképpen e szolgáltatások olyan szolgáltatásokat foglalnak magukban, amelyek célja harmadik félnek minősülő vállalkozások

támogatása, és tevékenységeiknek a láthatóság növelése vagy magasabb bevételek elérése révén történő fejlesztéséhez való segítségnyújtás (lásd ebben az értelemben: 2016. június 2-i Staywell Hospitality Group kontra EUIPO – Sheraton International IP [PARK REGIS] és Sheraton International IP kontra EUIPO – Staywell Hospitality Group [PARK REGIS] ítélet, T-510/14 és T-536/14, nem tették közzé, EU:T:2016:333, 54. pont; 2024. január 31-i ECE Group kontra EUIPO – ECE Piknik Ürünleri Plastik ve Kömür Üretim Ithalat Ihracat [ECE QUALITY OF LIFE] ítélet, T-581/22, nem tették közzé, EU:T:2024:47, 45. pont).

65 A valamely szolgáltatás tekintetében történő használat igazolása érdekében azt harmadik felek részére kell kínálni, és általában gazdasági ellenszolgáltatással kell járnia (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2016. szeptember 30-i Alpex Pharma kontra EUIPO – Astex Pharmaceuticals [ASTEX] ítélet, T-355/15, nem tették közzé, EU:T:2016:591, 37. és 38. pont; 2022. december 7-i Borussia VfL 1900 Mönchengladbach kontra EUIPO – Neng [Fohlenelf] ítélet, T-747/21, nem tették közzé, EU:T:2022:773, 90. pont).

66 Következésképpen meg kell vizsgálni, hogy a felperes által a közigazgatási eljárás során előterjesztett bizonyítékok, amelyek többek között azon csoport társaságainak tevékenységeire vonatkoznak, amelyhez ő és az Ad Alliance is tartozik, lehetővé teszik-e – amint arra a felperes hivatkozik – a vitatott védjegy használatának igazolását a 35. osztályba tartozó, a reklámsugárzási szolgáltatásokon kívüli reklám-, promóciós és marketingszolgáltatások tekintetében.

67 E tekintetben a felperes azt állítja, hogy a reklámszolgáltatások, amelyeket a vitatott védjeggyel többek között az Ad Alliance nyújt, tanácsadási, kommunikációs, kreatív és reklámkészítési szolgáltatásokból állnak.

68 A többek között a 2021. augusztus 27-i (lásd a fenti 5. pontot) és a 2023. március 15-i (lásd a fenti 8. pontot) beadványokkal előterjesztett érvekre és bizonyítékokra hivatkozva, amelyeket a közigazgatási eljárás során nyújtottak be, a felperes jelzi, hogy az Ad Alliance a 35. osztályba tartozó reklám-, promóciós és marketingszolgáltatásokként többek között reklámhordozók vagy reklámkampányok jövedelmezőségével kapcsolatos szolgáltatásokat, a reklámokhoz társítható televíziós műsorok azonosítására irányuló tanácsadási szolgáltatásokat, valamint a reklámok tervezésével kapcsolatos szolgáltatásokat nyújt, közelebbről a televíziós reklámokat illetően („személyre szabott tervezés”). Az ilyen szolgáltatások a „klasszikus” reklámügynökségek tevékenységéhez hasonlíthatók.

69 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy ellentétben azzal, amit a fellebbezési tanács a megtámadott határozatban megállapított, a felperes által a közigazgatási eljárás során előterjesztett bizonyítékok azt igazolják, hogy az a csoport, amelyhez a felperes tartozik, a csoportba tartozó társaságok, különösen az Ad Alliance közvetítésével, díjazás ellenében, a 35. osztályba tartozó, reklámok sugárzásától eltérő reklám-, promóciós és marketingszolgáltatásokat nyújtott harmadik felek részére.

70 Először is a felperes bizonyította, hogy azon csoport társaságai, amelyhez ő is tartozik, a hirdetőknek többek között reklámok – különösen televíziós reklámok – tervezésére és készítésére irányuló szolgáltatásokat nyújtottak.

71 E tekintetben „hirdetőknek megküldött prezentációkat” nyújtott be (lásd többek között a 2021. augusztus 27-i beadvány 90–94. mellékletét), amelyek a vitatott védjegyet a lajstromozott alakban vagy annak megkülönböztető képességét nem érintő más alakban tartalmazták, és amelyek speciális reklámformákra (ún. Special Creations vagy Special Ads) irányuló szolgáltatásokra adott

ajánlatokat mutatnak be. Az ilyen speciális reklámokat televíziós adások közben, az éppen sugárzott adás képére vetítik rá, és állhatnak többek között vízszintes vagy függőleges sávokból (ún. cut in), olyan reklámból, amely nagy kiterjedésben úgy jelenik meg, mint egy külön kialakított keret, vagy az épp adásban lévő műsor közben, elválasztás nélkül elhelyezett reklámból (ún. framesplit vagy programmesplit), vagy a képernyőn mozgó reklámból (ún. skyscraper).

72 A szóban forgó ajánlatokban kínált speciális reklám egyik formáját a felperes is elkészíthette, úgy, hogy a hirdető termékét egy olyan koncepció segítségével helyezi előtérbe, amely az RTL csoport valamely csatornáján sugárzott népszerű televíziós adáshoz kapcsolódik, például „jutalom" termékre vagy ún. golden buzzerre vonatkozóan (lásd többek között a 2021. augusztus 27-i beadvány 92. és 93. mellékletét).

73 Ez a speciális reklámforma, amelyet annak lehetővé tétele érdekében terveztek, hogy a hirdető közvetlenül hasznot húzhasson valamely televíziós adás népszerűségéből, magában foglalja a reklám elkészítésében való kreatív közreműködést, amely az azon csoport által sugárzott műsorok sajátossága, amelyhez a felperes tartozik.

74 Egyébként a „»Special Adekre« vonatkozó fenntartások feltételei" című iratból (lásd a 2021. augusztus 27-i beadvány 90. mellékletét) kiderül, hogy „a [»Special Adek« vagy »Special Creationök«] elkészítésének költségeit az RTL csoport marketingosztálya külön számlázza", ami megerősíti, hogy az ilyen speciális reklámokat nem reklámtartalom sugárzásaként kínálják, hanem azok e sugárzást kiegészítő szolgáltatást képeznek.

75 A 2023. március 15-i beadványban a felperes 2020-ból és 2021-ből származó hirdetési reklámspotokat is bemutatott, amelyek hirdetők áruinak promóciójára irányultak, és amelyekben a vitatott védjegyet a reklámtartalom elemeként használták. Példaként, a felperes által bemutatott reklám a vitatott védjegy betűire való ráközelítésből („zoom-in") állt, oly módon, hogy az e védjegy részét képező nagy „T" betű háttere a reklám tárgyát képező áru megsokszorozásából „állt".

76 A reklámoknak a hirdetők részére történő sugárzásától eltérő reklám-, marketing- és promóciós szolgáltatások vitatott védjeggyel való nyújtását más benyújtott bizonyítékok is alátámasztják, többek között az „Általános értékesítési feltételek" című irat vagy a nyújtott szolgáltatásokra vonatkozó ajánlatokat kísérő műszaki adatlapok (lásd többek között a 2021. augusztus 27-i beadvány 111. és 134. mellékletét), amelyekből kitűnik, hogy azon csoport médiaosztályai, amelyhez a felperes is tartozik, a reklámanyagok – köztük a hang- és audiovizuális reklámspotok – megtervezésével és előállításával végigkísérik a hirdetőket a folyamaton.

77 Az ilyen szolgáltatások a reklámok megtervezését illetően együtt járnak az azon csoporthoz tartozó társaságok kreatív közreműködésével, amelyhez a felperes tartozik. Következésképpen, ellentétben azzal, amit a fellebbezési tanács megállapított, e szolgáltatások nem csupán a harmadik felek által megtervezett reklámtartalmak egyszerű sugárzására korlátozódnak.

78 Másodszor, az előterjesztett bizonyítékokból (lásd többek között a 2021. augusztus 27-i beadvány 92–94. mellékletét) az is kiderül, hogy a felperes a hozzá tartozó médiumoknál felajánlotta szolgáltatásait a hirdetőknek a reklámstratégia-fejlesztés területén, felkínálva számukra annak lehetőségét, hogy részt vegyenek az azon csoport által kidolgozott promóciós műveletekben, amelyhez ő is tartozik, például meghatározott televíziós adásokhoz kötődő szponzorálást vagy ez utóbbiakban való termékmegjelenítéseket illetően.

79 Harmadszor, a felperes szintén helyesen hivatkozik a vitatott védjegy reklám-, marketing- és promóciós szolgáltatások tekintetében történő használatának igazolása céljából az olyan tanácsadási tevékenységeire, amelyek azon televíziós adások azonosítására irányulnak, amelyekhez a reklámok kapcsolódhatnak. E tevékenységek ugyanis hozzájárulhatnak a hirdető reklámstratégiája hatékonyságának növeléséhez, és biztosíthatják védjegyének a nemkívánatos tartalmakhoz való társításából eredő negatív hatásokkal szembeni védelmét („brand safety”). Az a csoport tehát, amelyhez a felperes tartozik, úgy fogja fel a „reklámkörnyezetet”, hogy az nagyobb vonzerőt kínál a hirdető számára, hozzájárulva ezáltal az általa kínált reklámhordozó jövedelmezőségéhez.

80 Végül a felperes által előterjesztett bizonyítékok megerősítik, hogy azon csoport társaságai, amelyhez ő is tartozik, akárcsak az Ad Alliance, a televíziós reklámok értékesítésével kapcsolatos tanácsadási szolgáltatásokat nyújtottak, többek között a felperes által a televíziós reklámok piacára vonatkozóan gyűjtött adatok felhasználásával, mégpedig annak érdekében, hogy a reklámstratégiát a különböző érintett ágazatokhoz vagy célközönségekhez igazítsák.

81 Az ilyen szolgáltatások igenis az olyan vállalkozásoknak nyújtott speciális tanácsadási és támogató szolgáltatások körébe tartoznak, amelyek áruik, illetve szolgáltatásaik értékesítésének előmozdítására, és reklámstratégiáik fejlesztésére törekszenek, valamint arra irányulnak, hogy segítsék e vállalkozásokat tevékenységeik javításában azáltal, hogy növelik láthatóságukat, illetve jobb visszajelzést adnak a fenti 64. pontban felidézett ítélkezési gyakorlat értelmében vett reklámbefektetésről.

82 A fenti 70–81. pontból kitűnik, hogy ellentétben azzal, amit a fellebbezési tanács megállapított, a felperes által benyújtott bizonyítékok – még a 2023. szeptember 15-i beadvánnyal együtt benyújtott bizonyítékok figyelembevétele nélkül is, amelyeket a fellebbezési tanács kizárt a vizsgálatából (lásd a fenti 42. pontot) – azt bizonyítják, hogy az a csoport, amelyhez ő is tartozik, a vitatott védjeggyel a releváns időszakban harmadik felek részére reklám-, promóciós és marketingszolgáltatásokat nyújtott, amelyek nem csupán reklámok sugárzására korlátozódtak, hanem arra irányultak, hogy aktívan hozzájáruljanak az említett harmadik felek reklámstratégiájának fejlesztéséhez, tekintettel azon csoport társaságainak a média-reklámágazat működésével kapcsolatos szaktudására, amelyhez ő is tartozik.

83 Ebben az összefüggésben azt is meg kell jegyezni, hogy a felperes által a közigazgatási eljárás keretében benyújtott bizonyítékokból kiderül, hogy az azon csoport televíziós reklámtevékenységéből eredő éves üzleti forgalom, amelyhez a felperes tartozik, több milliárd eurót tett ki a releváns időszakban, és e csoport jelentős reklámpiaci részesedéssel rendelkezett az Unió különböző tagállamaiban, különösen Németországban. Mivel a felperes bizonyította, hogy a vitatott védjegyet a reklámok sugárzásától eltérő reklám-, promóciós és marketingszolgáltatások tekintetében használta, e bevételek és piaci részesedések egy részét e szolgáltatások nyújtásából származónak kell tekinteni.

84 A fentiekre tekintettel az első jogalapnak helyt kell adni, és ennélfogva a megtámadott határozatot meg kell változtatni úgy, hogy a vitatott védjegy megszűnésének megállapítása iránti kérelmet a 35. osztályba tartozó érintett szolgáltatások egésze tekintetében el kell utasítani.

A 2017/1001 rendelet 58. cikke (1) bekezdése a) pontjának a vitatott védjegy oltalmának a 3., 9., 16., 24., 25. és 32. osztályba tartozó áruk, valamint a 41. és 42. osztályba tartozó

szolgáltatások tekintetében való megszűnését illetően történt megsértésére alapított, második és harmadik jogalapról

85 A fellebbezési tanács megállapította a vitatott védjegy megszűnését a 9. osztályba tartozó „optikai tárolólemezektől” eltérő, 3., 16., 24., 25., 32., 41. és 42. osztályba tartozó azon áruk és szolgáltatások vonatkozásában, amelyek tekintetében a vitatott védjegyet lajstromozták. Ezt illetően kiemelte, hogy a felperes nem bizonyította ezen áruk és szolgáltatások tekintetében a vitatott védjegy külvilág felé történő tényleges használatát, és hogy e védjegy jóhírneve, amelyre a felperes támaszkodott, ezen értékelés keretében nem releváns. A fellebbezési tanács szerint ugyanis a jóhírnévnek örvendő védjegy oltalma, minden más európai uniós védjegyéhez hasonlóan, a használat elmaradása miatt közérdekből megszűntnek nyilvánítható. Az ilyen jóhírű védjegy oltalmának terjedelme más szellemi tulajdonjogokkal való ütközés esetén a fellebbezési tanács szerint kívül esik az olyan használat kérdésén, amely alkalmas az ilyen jóhírű védjegyhez fűződő jogok fenntartásának biztosítására a lajstromozott árujegyzékben szereplő áruk és szolgáltatások tekintetében.

86 A felperes arra hivatkozik, hogy a fellebbezési tanács megsértette a 2017/1001 rendelet 58. cikke (1) bekezdésének a) pontját azáltal, hogy a vitatott védjegynek a 3., 9., 16., 24., 25. és 32. osztályba tartozó áruk, valamint a 41. és 42. osztályba tartozó szolgáltatások tekintetében történő tényleges használatát igazoló bizonyítékok értékelése során nem vette figyelembe azt a kivételes jóhírnevet, amelyet e védjegy az Unióban „médiavédjegyként” élvez, és amely miatt ez utóbbinak – az európai uniós védjegy egységes jellegének elvére tekintettel – szélesebb körű oltalmat kellene élveznie a megszűnésre vonatkozó szabályok alkalmazása során.

87 A felperes szerint ugyanis, a 3., 9., 16., 24., 25., 32., 41. és 42. osztályba tartozó egyes áruk és szolgáltatások, amelyeknek a közönsége azonos azoknak a reklámszolgáltatásoknak, televíziós sugárzásra és televíziós szórakoztatásra irányuló szolgáltatásoknak a közönségével, amelyek tekintetében a vitatott védjegy nagyon ismert, előnyre tehetnek szert e védjegy vonzerejéből. Mivel szerinte közvetlen „anyagi” vagy „mentális” kapcsolat van e szolgáltatások és a felperes fő tevékenysége között, egy olyan megjelölés ezen áruk és szolgáltatások tekintetében történő használata, amely akár csak halványan hasonló e védjegyhez, összetéveszthetőséget eredményezhet a közönség képzetében, ami sérelmes lenne az RTL védjegy értékére nézve, és annak hírneve felhígulásához vezetne.

88 A felperes azt állítja, hogy ilyen körülmények között a 2017/1001 rendelet 58. cikke (1) bekezdésének a) pontja nem követeli meg a használat igazolását minden egyes olyan áru és szolgáltatás tekintetében, amelynek tekintetében a jóhírű védjegyet lajstromozták. Azt állítja, hogy „ilyen használat áll fenn […] azon áruk vonatkozásában, amelyekkel szemben a védjegyjogosult a jóhírnév védelmével kapcsolatos jogait érvényesítheti”.

89 Az EUIPO és a beavatkozó vitatja a felperes érveit.

90 E tekintetben először is meg kell jegyezni, hogy érvelésével a felperes lényegében azt állítja, hogy az az elv, amely szerint a megszűnés megállapításának elkerülése érdekében az európai uniós védjegy használatát a védjegy lajstromozott árujegyzékében szereplő valamennyi áru és szolgáltatás tekintetében bizonyítani kell, nem alkalmazandó abban az esetben, ha a vitatott védjegy más áruk vagy szolgáltatások tekintetében jóhírnevet élvez.

91 Márpedig az ilyen érvelés nemcsak magával a 2017/1001 rendelet 58. cikke (1) bekezdése a) pontjának szövegével, hanem az e rendelkezés által követett, e rendelet (24) preambulumbekezdésében meghatározott céllal is ellentétes (lásd a fenti 28. pontot). Az uniós jogalkotó ugyanis azáltal, hogy a 2017/1001 rendelet 18. cikkének (1) bekezdésében és 58. cikke (1) bekezdésének a) pontjában az európai uniós védjegyoltalomnak a használat öt éven át történő elmulasztása miatti megszűnésére vonatkozó szabályt állapított meg, az európai uniós védjegyhez fűződő jogok fenntartását ahhoz a feltételhez kívánta kötni, hogy azt ténylegesen használják (2016. december 21-i Länsförsäkringar ítélet, C-654/15, EU:C:2016:998, 25. pont).

92 Ezt a feltételt az a megfontolás magyarázza, hogy nem igazolható az a tény, hogy egy nem használt védjegy akadályozza a versenyt azáltal, hogy korlátozza a mások által védjegyként lajstromozható megjelölések skáláját, és megfossza a versenytársakat attól a lehetőségtől, hogy ezt a védjegyet vagy hasonló védjegyet használjanak, amikor a belső piacon olyan árukat vagy szolgáltatásokat hoznak forgalomba, amelyek azonosak vagy hasonlóak a szóban forgó védjeggyel jelölt árukhoz vagy szolgáltatásokhoz. Következésképpen az európai uniós védjegyek használatának hiánya korlátozhatja az áruk szabad mozgását és a szolgáltatásnyújtás szabadságát is (2012. december 19-i Leno Merken ítélet, C-149/11, EU:C:2012:816, 32. pont; 2013. szeptember 26-i Centrotherm Systemtechnik kontra OHIM és centrotherm Clean Solutions ítélet, C-610/11 P, EU:C:2013:593, 54. pont).

93 Azon követelmény jogszabályi célja, miszerint valamely védjegynek ahhoz, hogy az uniós jog alapján oltalom alatt állhasson, tényleges használat tárgyát kell képeznie, abban a tényben keresendő, hogy az EUIPO védjegylajstroma nem tekinthető olyan, stratégiai célú, statikus jegyzéknek, amely a tevékenységüket nem gyakorló jogosultak számára határozatlan időre törvényes monopóliumot biztosít. Épp ellenkezőleg, az említett nyilvántartásnak hűen kellene tükröznie azokat a megjelöléseket, amelyeket a vállalkozások a piacon ténylegesen használnak áruik és szolgáltatásaik gazdasági életben való megkülönböztetésére (lásd: 2022. június 8-i Muschaweck kontra EUIPO – Conze [UM] ítélet, T-293/21, EU:T:2022:345, 48. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

94 Egyébként az uniós bíróságok korábban már kimondták, hogy az Unióban jóhírnévvel vagy közismertséggel rendelkező európai uniós védjegyeknek biztosított szélesebb körű oltalomra vonatkozó rendelkezések célja eltér az európai uniós védjegy tényleges használatának igazolását megkövetelő rendelkezések céljától, amely a védjegyoltalom megszűnését eredményezheti (lásd ebben az értelemben: 2012. december 19-i Leno Merken ítélet, C-149/11, EU:C:2012:816, 53. pont; 2015. szeptember 3-i Iron & Smith ítélet, C-125/14, EU:C:2015:539, 21. pont). Míg a 2017/1001 rendelet 8. cikkének (5) bekezdése a szélesebb körű oltalom feltételeit szabályozza azon áru- és szolgáltatási kategóriákon túl is, amelyek tekintetében az európai uniós védjegyet lajstromozták, a „tényleges használat” fogalma a használat azon minimális feltételét juttatja kifejezésre, amelynek valamennyi védjegynek meg kell felelnie ahhoz, hogy oltalom alatt állhasson. Ebből az következik, hogy az európai uniós védjegy tényleges használatának fennállására vonatkozó rendelkezések, és különösen az ítélkezési gyakorlat által e tényleges használat megállapítása céljából felállított szempontok eltérnek az ilyen védjegy Unión belüli jóhírnevére vonatkozó rendelkezésektől és szempontoktól. A rendelkezések e két típusát tehát egymástól függetlenül kell értelmezni (lásd: 2017. október 4-i Intesa Sanpaolo kontra EUIPO – Intesia Group Holding [INTESA] ítélet, T-143/16, nem tették közzé, EU:T:2017:687, 46. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

95 Ennélfogva, még ha feltételezzük is, hogy a vitatott védjegy a médiaágazatban a 2017/1001 rendelet 8. cikkének (5) bekezdése értelmében vett jóhírnévnek örvend, e körülmény mint ilyen nem teszi lehetővé a védjegy tényleges használatának igazolását a 3., 9., 16., 24., 25., 32., 41. és 42. osztályba tartozó, szóban forgó áruk és szolgáltatások tekintetében.

96 Semmilyen más következtetés nem vonható le az európai uniós védjegy egységes jellegéből.

97 A 2017/1001 rendelet (4) preambulumbekezdésével összefüggésben értelmezett 1. cikke (2) bekezdésének megfelelően ugyanis az európai uniós védjegy egységes jellege kizárólag abban nyilvánul meg, hogy egységes oltalmat élvez, és az Unió egész területén azonos hatállyal rendelkezik.

98 Egyébként a 2018/625 felhatalmazáson alapuló rendelet (7) preambulumbekezdésére, amely végeredményben csak a többek között a megszűnés megállapítása iránti eljárásra vonatkozó eljárási szabályokra vonatkozik, a felperes nem hivatkozhat eredményesen a 2017/1001 rendelet anyagi jogi rendelkezéseinek értelmezése érdekében.

99 Másodszor, a felperes azt állítja, hogy az állítólagosan jóhírnévvel rendelkező vitatott védjegy szélesebb körű oltalma szükséges ahhoz, hogy lehetővé tegye e védjegynek a jövőbeli licenciamegállapodások keretében történő használatát a második és a harmadik jogalap keretében vizsgált áruk és szolgáltatásokat illetően. Még ha feltételezzük is, hogy ezt az érvet a fenti 90–98. pontban megválaszolt érvtől elkülönülő érvnek kell tekinteni, meg kell állapítani, hogy a felperes nem terjeszt elő olyan bizonyítékot, mint például a vitatott védjegynek a szóban forgó áruk tekintetében történő használata céljából harmadik féllel aláírt licenciamegállapodás, amely alkalmas lenne egyrészt a vitatott védjegy harmadik felek részére a releváns időszakban adott engedélyek keretében történő tényleges használatának, másrészt az ilyen használat jelentőségének bizonyítására.

100 Egyébiránt a felperes a közigazgatási eljárás irataira, pontosabban néhány, a vitatott védjegy valamely alakját tartalmazó képeslapok, strandtörölközők, babaelőkék, illetve sörösdobozok fényképeire hivatkozik, amelyekhez az RTL-nek – mint annak kérésére ezeket gyártó vállalkozások ügyfelének – címzett számlákat és leveleket mellékeltek. Az ezen áruk harmadik felek részére történő értékesítésére vonatkozó egyéb bizonyítékok hiányában e fényképek nem alkalmasak arra, hogy bizonyítsák a vitatott védjegynek a 16., 24., 25. és 32. osztályba tartozó áruk tekintetében kereskedelmi csatornák megteremtése céljából a külvilág felé történő tényleges használatát, és még kevésbé arra, hogy bizonyítsák az ilyen használat jelentőségét (lásd ebben az értelemben: 2016. július 7-i Fruit of the Loom kontra EUIPO – Takko [FRUIT] ítélet, T-431/15, nem tették közzé, EU:T:2016:395, 55. pont).

101 A fellebbezési tanács tehát helyesen erősítette meg a vitatott védjegy megszűnésének megállapítását a 3., 9., 16., 24., 25., 32., 41. és 42. osztályba tartozó áruk és szolgáltatások tekintetében.

102 A fenti megállapításokra tekintettel a második és a harmadik jogalapot el kell utasítani.

A költségekről

103 A Törvényszék eljárási szabályzata 134. cikkének (1) és (3) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Részleges pernyertesség esetén viszont mindegyik fél maga viseli saját költségeit.

104 A jelen ügyben, mivel minden fél részben pervesztes lett, mindegyik felet kötelezni kell saját költségeik viselésére.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (hetedik tanács)

a következőképpen határozott:

1) **A Törvényszék az Európai Unió Szellemi Tulajdoni Hivatala (EUIPO) második fellebbezési tanácsának 2023. szeptember 19-én hozott határozatát (R 86/2023-2. sz. ügy) megváltoztatja akként, hogy a megszűnés megállapítása iránti kérelmet elutasítja a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított, 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás szerinti 35. osztályába tartozó, alábbi leírásnak megfelelő összes szolgáltatás tekintetében: „Reklámozási, marketing és promóciós szolgáltatások”.**

2) **A Törvényszék a keresetet az ezt meghaladó részében elutasítja.**

3) **Az RTL Group Markenverwaltungs GmbH, az EUIPO és Marcella Örtl maga viseli saját költségeit.**

Kowalik-Bańczyk Buttigieg Ricziová

Kihirdetve Luxembourgban, a 2025. május 7-i nyilvános ülésen.

Aláírások